

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **V.K.** , narozený dne ...
bytem ...
zastoupený obecným zmocněncem Mgr. S.Z.
bytem ...

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2018, č.j. MV-138390-4/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 1. 2018, č.j. MV-138390-4/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 10. 2017, č.j. OAM-1965-7/ZR-2017, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4 363 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. S.Z. do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Platnost povolení k trvalému pobytu žalobce byla zrušena podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a žalobci byla podle § 77 odst. 3 uvedeného zákona stanovena lhůta k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 10. 2017, č.j. OAM-1965-7/ZR-2017, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 1. 2018, č.j. MV-138390-4/SO-2017].
2. Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
3. V daném případě za náležitost, v níž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, považuje správní orgán prvního stupně a žalovaná žalobcem předložené osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále též jen „Osvědčení“).

Žalobní body

4. Žalobce má za to, že je nutné zjistit okolnosti, za kterých došlo k předání podnětu k zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu správnímu orgánu I. stupně. Podle přesvědčení žalobce Služba cizinecké policie Sokolov předala celou věc správnímu orgánu jako jakousi pomstu za to, že se manželka žalobce nedostavila k výsledku, byť to řádně odůvodnila. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nijak podrobně nerozvádí, na základě jakého podnětu začal konat a za jakých okolností jej získal, když uvádí toliko „na základě obdrženého podnětu“. Přinejmenším zde bylo porušeno ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
5. Žalobce dále namítá, že pravost Osvědčení nebyla nikdy nikým zpochybněna, a to ani samotnou školou, ani správním orgánem I. stupně, který výslovně uvádí, že osvědčení není padělané a podpis na něm odpovídá podpisu ředitele školy (str. 3 prvoinstančního rozhodnutí). Stejného ředitele, který následně ve svém dopise sdělil, že žalobce zkoušku údajně nesložil. Skutečnost, že nyní ředitel školy tvrdí, že žalobce zkoušku nesložil, sice není zcela irrelevantní a tato okolnost by se měla řádně prošetřit, avšak nemůže být důvodem pro zrušení pobytu žalobce bez dalšího. Zcela nepochopitelným je tvrzení správního orgánu I. stupně, že to, jakým způsobem a kdo žalobci Osvědčení předal, řeší Policie ČR a pro účely tohoto řízení je irrelevantní (str. 3 prvoinstančního rozhodnutí). Pro případné odebrání povolení k trvalému pobytu žalobce bylo naopak nezbytně nutné zjistit, kdo a jakým způsobem žalobci Osvědčení předal a zda je tedy pravdivé tvrzení ředitele školy, že žalobce zkoušku nevykonával. Pro případné odebrání povolení k trvalému pobytu bylo nutné alespoň vyčkat řízení probíhajícího u Policie ČR. Dle informací žalobce spousta obdobných případů, které jsou řešeny u Policie ČR, ani nebyla projednána u Odboru azylové a migrační politiky. Z toho plyne podezření, že posuzování oprávněnosti získání povolení k trvalému pobytu se děje buď náhodně, anebo jsou z nějakého důvodu projednávány pouze některé případy. Toto zjištění je nezbytné i k posouzení, zda správní orgán v skutkově shodných případech rozhoduje bez nedůvodných rozdílů (§ 2 odst. 4 správního řádu). Jak s odkazem na § 53 odst. 3 správního řádu uvedla sama žalovaná, Osvědčení lze považovat za veřejnou listinu a skutečnosti v ní uvedené je

nutno považovat za pravdivé (str. 4 napadeného rozhodnutí). Důkaz opaku se sice dle platné judikatury připouští, avšak dle názoru žalobce takovým důkazem nemůže být tvrzení ředitele, když zároveň nikdo nezpochybňuje, že podpis ředitele na předmětné veřejné listině je pravý. Žalobce nemůže pochopit, z jakého důvodu správní orgán I. stupně a rovněž žalovaná na straně jedné na základě pouhého vyjádření ředitele školy učinily závěr, že Osvědčení není pravou veřejnou listinou, avšak zároveň odmítly podniknout jakákoliv další opatření pro jednoznačné zjištění této skutečnosti, resp. odmítly rovněž vyčkat výsledků šetření Policie ČR, když toto šetření, které přímo a bezprostředně s touto věcí souvisí, považují za irrelevantní. Postup obou správních orgánů zde vyvolává velmi důvodné podezření, že v případě žalobce nepostupují nestranně (§ 7 správního řádu), neboť z nějakého důvodu odmítají učinit kroky k zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. V této souvislosti žalobce odkazuje i na § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce také žádá soud, aby zvážil, zda se v případě Osvědčení nejedná o správní akt.

6. Dále žalobce namítá, že několikrát upozorňoval na podezřelé okolnosti daného případu týkající zejména podkladů zaslaných Střední a jazykovou školou. Všechny testy žalobce, jeho manželky a dcery jsou psány doslova identickým stylem písma. Texty, pod kterými je podepsán žalobce, rozhodně nejsou psány jeho rukou. Pro srovnání lze nahlédnout do písemné úlohy č. 2 údajně psané dcerou a manželkou žalobce. Z předložených listin vyplývá, že styly písma jsou téměř identické. Jako vzorek lze použít slovo „tento“, které je použito v obou listinách a ze kterého je zřejmé, že text psala táž osoba. Z tohoto je patrné, že se nejedná o testy psané žalobcem a ostatními členy rodiny. Proč tomu tak je a kde jsou pravé podklady, žalobce soudu nemůže sdělit, neboť to sám neví a vědět nemůže, protože nebylo možné si během testu pořizovat kopie. Stejně tak není žalobci známo, proč škola správnímu orgánu I. stupně zasílá podklady, které nejsou pravé. Může to být z důvodu, že Střední a jazyková škola původní podklady ztratila, nebo je to jakási svérázná reakce na skutečnost, že je škola účastníkem šetření Policie ČR v jiných kauzách a rozhodla se chránit tímto způsobem atd. V každém případě je v daném případě zřejmé, že jsou přinejmenším pochybnosti o tvrzení ředitele školy a o původu zaslaných podkladů. Za takových okolností měl správní orgán I. stupně tuto věc dále šetřit a pokusit se tyto pochybnosti objasnit alespoň výsledkem dotčených osob. Místo toho však správní orgán I. stupně učinil „jednoznačný“ závěr o tom, že žalobce zkoušky nesložil a osvědčením se prokazovat nemohl, byť ani správní orgán I. stupně ani ředitel pravost tohoto osvědčení a podpis na něm nezpochybňují. Celá situace je dle názoru žalobce absurdní a není vůbec jasné, jak se na pravé listině vydané Střední a jazykovou školou mohl ocitnout podpis ředitele, který nepopírá, že je to jeho podpis, ale zároveň tvrdí, že listina neměla být vydána. Žalobce rovněž navrhoval provedení znaleckého zkoumání písma v testech za účelem zjištění, zda je to jeho písmo. Na to však správní orgán uvedl, že mu není jasné, „jak by se měl dělat znalecký posudek na zaškrtnutá políčka v tabulce s odpověďmi. Jediný psaný text je ten, co do protokolu vepsal sám cizinec.“ (str. 3 prvoinstančního rozhodnutí). Protokol však nebyl jediným podkladem, na kterém se nachází text žalobce a jeho rodinných příslušníků, resp. údajný text žalobce. To tedy znamená, že správní orgán I. stupně ani neprověřil všechny podklady, na jejichž základě vydal rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu anebo je všechny prověřil a úmyslně zamlčuje existenci důkazů, které zpochybňují jeho prvotně učiněný závěr. Za daných okolností považuje žalobce takový postup správního orgánu I. stupně, a postup žalované, která prvoinstanční rozhodnutí schválila, za otevřenou libovůli správních orgánů, hraničící téměř s nicotností předmětných rozhodnutí, a porušení příslušných procesních ustanovení upravujících

postup správních orgánů, zejména § 2 odst. 1, § 2 odst. 2 ve spojení s § 50 odst. 3 a § 2 odst. 3 správního řádu. Žalobce proto stále trvá na provedení znaleckého zkoumání textů obsažených v podkladech zaslaných Střední a jazykovou školou, a to pro účely zjištění, zda se skutečně jedná o jeho písmo. Také některá další tvrzení správních orgánů vypovídají o pochybeních při rozhodování v žalobcově věci. Správní orgán I. stupně uvádí, že posoudit jazykovou znalost cizince může jen zkušební komise (str. 4 prvoinstančního rozhodnutí). I kdyby byl argument správního orgánu I. stupně případný, pak je v daném případě nutné zjistit stanovisko účastníků předmětné komise, neboť zde jsou dva doklady, mezi kterými jsou rozpory, tj. Osvědčení a potvrzení o zkoušce (na který správní orgán zřejmě odkazuje). Ředitel školy však není zmíněnou komisí a i dle logiky tvrzení správního orgánu by pak bylo jediným správným řešením vyslechnout členy komise, která je dle názoru správního orgánu I. stupně jediným subjektem oprávněným k posouzení jazykových znalostí žalobce pro účely vydání povolení k trvalému pobytu.

7. Žalobce podotýká rovněž to, že oba správní orgány v dané věci postupovaly s neobvyklým urychlením. Správní orgán I. stupně zahájil řízení dne 3. 7. 2017 a již dne 6. 10. 2017 ve věci rozhodl. O odvolání podaném proti tomuto rozhodnutí dne 20. 10. 2017 pak žalovaná rozhodla již 12. 1. 2018. Naproti tomu řízení o žádosti žalobcovy manželky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu probíhalo u správního orgánu I. stupně po dobu 9 měsíců a odvolací řízení u žalované pak po dobu dvou let. Z toho v lepším případě vyplývá, že správní orgány jsou motivovány rozhodnout co nejrychleji, pokud jde o nucení cizince vycestovat z území, avšak na straně druhé řízení maximálně protahují, pokud jde o povolení, resp. prodloužení povolení k pobytu.

Vyjádření žalované

8. Žalovaná trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Odkazuje na část III. napadeného rozhodnutí, kde se k námitkám žalobce dostatečně podrobně vyjádřila a v tomto vyjádření neshledává potřebu změny. Navrhuje zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba je důvodná.
10. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí – kromě jiného – obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].
11. K obsahovým náležitostem žalobních bodů zaujal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tyto názory: „*Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmito požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným*

rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobce advokáta.“ (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

12. I v obdobných případech tak může správní soud, který – až na výjimky – přezkouvává napadené výroky rozhodnutí (jen) v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 věta první s. ř. s.), rozhodnout různě: vyhoví žalobě, v níž je namítána skutečná nezákonnost a/nebo nepřeklenutelná vada řízení před správním orgánem, ale zamítne žalobu, v níž je uplatňována nezákonnost a/nebo vada řízení toliko zdánlivá anebo vada řízení, která nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
13. Právě projednávaná žaloba náleží do první z uvedených skupin.
14. Dne 1. 9. 2014 žalobce předložil Ministerstvu vnitra osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky ze dne 27. 8. 2014, ev. č. CZ-2014-145, v němž Střední průmyslová škola strojírenská a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky, Kolín IV, Heverova 191, uvádí, že jmenovaný zkoušku znalosti českého jazyka vykonal dne 27. 8. 2014. Přípisem datovaným dne 9. 5. 2016 Ministerstvo vnitra požádalo dotčenou školu o sdělení, zda žalobce úspěšně jazykovou zkoušku dne 27. 8. 2014 vykonal a Osvědčení ev. č. CZ-2014-145 mu bylo vystaveno. Přípisem datovaným dne 23. 5. 2016 dotčená škola Ministerstvu vnitra sdělila, že žalobce konal dne 27. 8. 2014 na této škole zkoušku znalosti českého jazyka pro získání trvalého pobytu v ČR, zkoušku nevykonal a nebylo mu vystaveno Osvědčení; jmenovaný cizinec tak nebyl oprávněn prokazovat se Osvědčením ev. č. CZ-2014-145. Ve správním spisu se nachází xerokopie dokumentace ke zkoušce konané dne 27. 8. 2014 uchazečem s kódem CZ-2014-145.
15. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí žalobce uvedl, že dne 27. 8. 2014 přijel se svou manželkou, dcerou V. a synem P. do školy ke zkoušce. Posadili je jednotlivě do lavic. Zkoušky se účastnilo přibližně 15 cizinců. Nejdříve byla písemná část, poté je vyvedli ze třídy a museli čekat cca 1 hodinu, než se testy opraví. Následně zkoušející sdělil, že celá jeho rodina úspěšně absolvovala test a že nyní se bude zkoušet ústně. Po rozmluvě žalobce šel ven a až byli vyzkoušeni všichni, vyšel zkoušející a požádal, aby zkontrolovali údaje na svém osvědčení. Žalobce si je jist, že osvědčení, které se mu předávalo, bylo přímo od zkoušejícího, který byl celou dobu přítomen zkoušce, a proto navrhl provést znalecký posudek, zda podpis a listina jsou pravé. Vůbec nedokáže pochopit, proč jsou ve spise uvedeny nesprávné záznamy ze zkoušky a tak malý počet bodů. Žalobce poukázal na několik podezřelých okolností, které podle něj znamenají, že někdo tyto testy poupravil tak, aby se na počet bodů pro úspěšné absolvování testů vůbec nedosáhlo.
16. V rozhodnutí ze dne 6. 10. 2017, č.j. OAM-1965-7/ZR-2017, Ministerstvo vnitra k vyjádření žalobce konstatovalo, že ze sdělení školy a rovněž i protokolů ze zkoušky vyplývá, že cizinec nesplnil jednu z písemných částí testu, nedosáhl na požadovaný počet 12 bodů, a proto nebyl připuštěn k ústní části zkoušky. To, že ústní část zkoušky neabsolvoval, vyplývá z obsahu spisového materiálu. V žádném případě nelze akceptovat stav, že cizinec ústní část zkoušky absolvoval, akorát o tom chybí jakýkoliv doklad. Ministerstvo vnitra v rámci řízení nikdy netvrdilo, že předložené osvědčení je padělkem, jedná se zcela prokazatelně o doklad, který je obsahově nesprávný, osvědčuje něco, co, jak bylo prokazatelně zjištěno, není pravdou. Pravost formuláře osvědčení, podpisu ředitele školy i razítka správní orgán nikdy nezpochybil. Nebude proto nechávat vyhotovovat znalecké posudky v tomto smyslu. Správní orgán má za jednoznačně prokázané, že osvědčení osvědčuje něco, co není pravdou, proto je obsahově nesprávné. To, jakým

způsobem a kdo cizinci toto osvědčení předal, řeší Policie ČR. A pro účely tohoto řízení je to irelevantní. Za zcela absurdní je pak nutné považovat tvrzení cizince, že mu někdo úmyslně upravil a pozměnil odpovědi a manipuloval s testy tak, aby u jazykové zkoušky neuspěl.

17. V odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce odkázal na své vyjádření, které uplatnil v průběhu prvoinstančního řízení. Ve spisu jsou podle jeho názoru uvedeny z neznámých důvodů nesprávné záznamy ze zkoušky a malý počet bodů. V úloze č. 2 jsou 2 „u“ s kroužkem, jehož užívání žalobce neovládá. Za podezřelé označil, že test je napsán obyčejnou tužkou, čímž ho lze kdykoli změnit v jeho neprospěch. Poukázal na stejný styl písma u všech testů, tj. u testu manželky a dcery. Stejný problém s jazykovou zkouškou mají i jiné osoby. Namítl rozpor mezi osvědčením o vykonání jazykové zkoušky jako veřejnou listinou a vyjádřením školy, že zkouška úspěšně vykonána nebyla a osvědčení o ní vydáno nebylo. Žalobce považuje zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu za bezdůvodné, protože správní orgán nedokáže uvedený rozpor vysvětlit. Je přesvědčen, že jeho test z jazykové zkoušky byl stejně jako u ostatních členů jeho rodiny dodatečně, po vykonání zkoušky a vydání osvědčení, upraven a v té spojitosti poukázal na stejný styl písma v těchto testech. Správnímu orgánu dále vytýká, že vůči němu nepřipustně uplatnil presumpci viny, ačkoliv zkoušku řádně vykonal a bylo mu předáno osvědčení z rukou zkoušejícího. Odmítá kolektivní vinu za cizince, kteří si podle jeho názoru neoprávněně opatřili osvědčení od blíže neztotožněných osob. Žalobce odmítá porovnání jeho případu s jinými obdobnými, v nichž Ministerstvo vnitra a žalovaný správní orgán rozhodovaly, neboť nemá možnost do těchto spisů nahlížet.
18. V napadeném rozhodnutí žalovaný správní orgán vyslovil názor, že osvědčení o vykonání jazykové zkoušky vydané školou jménem republiky je možné považovat v intencích § 53 odst. 3 správního řádu za veřejnou listinu, potvrzující i pravdivost jejich obsahu, ale jen do té doby, než je dokázán opak. Škola poskytla správnímu orgánu v předcházejícím řízení listinný důkaz o tom, že odvolatel se sice jazykové zkoušky dne 27. 8. 2014 zúčastnil, ale neměl v ní úspěch, protože získal v části čtení s porozuměním jen 7 bodů a nikoli minimálně potřebných 12 bodů a ústní část zkoušky nekonal. Komise považuje tyto skutečnosti za jasný a nepochybný důkaz toho, že odvolatelem doložené osvědčení o vykonání jazykové zkoušky není pravou veřejnou listinou, nepotvrzuje prohlášení jazykové školy a nepotvrzuje ani pravdivost toho, co je v ní osvědčeno. Osoba odvolatele je kódem CZ-2014-145 uvedeným v dokumentaci o zkoušce i v osvědčení identifikována dostatečně spolehlivě a nic nenasvědčuje záměně odvolatele s jinou osobou. Listiny poskytnuté správnímu orgánu jazykovou školou mají dostatečnou důkazní hodnotu, neboť se jimi dokumentuje průběh a výsledek jazykové zkoušky konané odvolatelem dne 27. 8. 2014. Z uvedených podkladů je tedy zřejmé, že odvolatel zkoušku konal, nesplnil však podmínky pro její úspěšné završení. Neměl proto obdržet osvědčení. Odvolatelova námitka o řádném a úspěšném vykonání zkoušky je za dané situace nepřesvědčivá, přičemž nepředložil na podporu svých tvrzení žádný důkaz. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti je zřejmé, že odvolatel v rámci žádosti o povolení k trvalému pobytu předložil osvědčení, jež obsahovalo údaje podstatné pro posouzení žádosti, jež neodpovídaly skutečnosti.
19. V přezkoumávané věci žalobce tvrdí, že jazykovou zkoušku úspěšně vykonal a dovolává se zejména osvědčení ze dne 27. 8. 2014, ev. č. CZ-2014-145, kdežto žalovaná tvrdí, že údaje obsažené v tomto osvědčení neodpovídají skutečnosti, a dovolává se zejména sdělení

dotčené školy ze dne 23. 5. 2016 a dokumentace ke zkoušce.

20. Podle § 53 odst. 3 správního řádu „*listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno*“.
21. Veřejné listiny mají při hodnocení důkazů v rámci správního i soudního řízení vyšší sílu než ostatní listiny, a to v důsledku presumpce správnosti jejich obsahu. Důležitou součástí vysloveného principu je i podmínka „*není-li dokázán opak*“, která umožňuje vyvrátit pravdivost skutečností ve veřejné listině uvedených. U veřejných listin se uplatňuje vyvratitelná právní domněnka jejich pravosti a správnosti. Při činnosti státních a jiných veřejných orgánů se tedy vychází z předpokladu správnosti těchto listin až do okamžiku, než je prokázán opak. Nedokazuje se tedy jejich správnost (pravdivost), ale naopak jejich nesprávnost (nepravdivost). Důkazní břemeno přitom spočívá na tom, kdo správnost (pravdivost) veřejné listiny popírá.
22. Je třeba zdůraznit, že v daném případě nebylo použito postupu podle § 156 odst. 2 správního řádu.
23. Za této situace ovšem nestačilo, aby správní orgány pouze upřednostnily sdělení dotčené školy ze dne 23. 5. 2016 a dokumentaci ke zkoušce. Bylo nutno dostatečným způsobem vyšetřit všechny rozhodné skutečnosti případu. Nemůže zůstat neobjasněno ani to, že dotčená škola uvádí, že žalobci nebylo Osvědčení ev. č. CZ-2014-145 vystaveno, avšak žalobce takovým osvědčením evidentně disponoval, přičemž pravost formuláře osvědčení, podpisu ředitele školy i razítka správní orgány nezpochybňují. Žalovaná uvádí, že žalobce neměl osvědčení obdržet, faktem však je, že je obdržel. Současně není pravda, že žalobce jako účastník správního řízení nepředložil na podporu svých tvrzení žádný důkaz. Správní orgány mají rovněž povinnost vypořádat se s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (§ 68 odst. 3 věta první správního řádu). Na tuto jejich povinnost klade soudní praxe značné nároky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č.j. 4 As 58/2005-65). Soud připomíná, že „*v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*“ (§ 50 odst. 3 věta druhá správního řádu).
24. Senát 30 Krajského soudu v Plzni se tudíž ztotožňuje se senátem 57 zdejšího soudu, který v rozsudku ze dne 12. 2. 2019, č.j. 57A 14/2018-61, týkajícím se žalobcovy manželky, došel k tomuto závěru: „*Soud shledal důvodnou námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu stran závěru správních orgánů, že žalobkyně nesložila úspěšně jazykovou zkoušku. Z dosavadního obsahu správního spisu vyplývá, že na jedné straně je tu Osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu ze dne 27. srpna 2014, ev. č. CZ-2014-152 (zde: ze dne 27. srpna 2014, ev. č. CZ-2014-145), z něhož je jednoznačně patrné, že žalobkyně příslušnou zkoušku úspěšně vykonala, na straně druhé správní spis obsahuje sdělení školy (která výše uvedené osvědčení vydala), podle něhož žalobkyně danou zkoušku nevykonala, a osvědčení jí vystaveno nebylo. Přílohou sdělení je evidenční list o průběhu jazykové zkoušky podepsaný členy zkušební komise a jejím předsedou, z něhož ve shodě se sdělením školy plyne, že zkouška úspěšně neproběhla, neboť žalobkyně nezískala dostatečný počet bodů nutný pro kvalifikaci do ústní části zkoušky. Proti sobě tedy stojí dvě listiny – platné osvědčení vydané ředitelem školy v postavení správního orgánu a záznamový list o průběhu zkoušky vyhotovený*

členy zkušební komise, jejichž obsah je v jasném rozporu (což ostatně shledaly samy správní orgány), přičemž soud má za to, že pokud nedošlo k odstranění osvědčení například postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu, není v nyní probíhající řízení možné daný rozpor odstranit a přiklonit k jedné ze dvou skutkových verzí reality vyplývajících z jednotlivých listin, aniž by bylo vedeno k otázce průběhu a výsledku zkoušky další dokazování.“

25. Na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 2. 2019, č.j. 57A 14/2018-61, ovšem senát 30 Krajského soudu v Plzni odkazuje i co do sporu o zákonnost zahájení řízení o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu.

Rozhodnutí soudu

26. Jelikož v daném případě došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. Znak „podle okolností“ spatřuje soud v tom, že vytčené procesní vady nelze bez ztráty instance odstranit pouze aktivitou odvolacího správního orgánu.
27. K postupu soudu podle § 76 odst. 1 s. ř. s. se vyjádřila odborná literatura takto: *„Pokud soud zrušuje rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, nemusí se zabývat správností právního posouzení věci. ... Podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem [písmeno c)] jednoznačně znamená, že výsledkem řádně vedeného správního řízení mohlo být zcela jiné rozhodnutí. Nemá proto smysl, aby se soud zabýval správností nebo zákonností závěrů správního orgánu vyslovených v rozhodnutí ... následujícím po chybném procesním postupu.“* (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 693).
28. Soud proto vytkl správním orgánům vadu, již se dopustily při dokazování; nemůže však předjímat to, jak v dalším řízení bude zásadní sporná otázka posouzena a k jakému závěru následně správní orgány dospějí.
29. Ostatními otázkami, respektive důkazními návrhy se s ohledem na právě citovaný právní názor nemělo smyslu zabývat.
30. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Náklady řízení

31. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalované, která ve věci úspěch neměla.
32. Žalobce požadoval náhradu nákladů řízení tvořených odměnou advokáta a jeho hotovými výdaji a daní z přidané hodnoty z těchto nákladů v celkové výši 12 342 Kč. Zástupce žalobce však neprokázal, že advokátem byl již v rozhodné době, tj. v době převzetí a přípravy zastoupení a sepsání a podání žaloby. V žalobě datované dne 2. 2. 2018 a podané dne 4. 2. 2018 se zástupce žalobce označuje jako „zmocněnec“ a ve vyjádření datovaném a podaném dne 29. 3. 2018 jako „zmocněnec“ / „obecný zmocněnec“. Že by Mgr. S.Z. již byl advokátem, nebylo ostatně vyjeveno ani při jednání ve věci sp. zn. 57A 14/2018 konaném dne 12. 2. 2019.
33. Soud tedy nemůže vycházet z toho, že Mgr. S.Z. byl advokátem již v době činění

předmětných úkonů. Lze tak konstatovat, že ve věci 30A 24/2018 byl žalobce zastoupen obecným zmocněncem a nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého zástupce.

34. Ustanovení § 151 odst. 3 o. s. ř. zní: „Účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přizná soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním předpisem. Paušální náhrada zahrnuje hotové výdaje účastníka a jeho zástupce; nezahrnuje však náhradu soudního poplatku.“. Zvláštním právním předpisem tu je vyhláška č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. Úkony, které se rozumějí úkony pro účely vyhlášky, jsou vymezeny v § 1 odst. 3 této vyhlášky. Podle § 2 odst. 3 uvedené vyhlášky činí výše paušální náhrady pro účely § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a pro účely § 89a exekučního řádu 300 Kč za každý úkon.
35. Za tohoto stavu věci soud žalobci přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **4 363 Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč a z náhrady hotových výdajů v paušální výši za jeden úkon podle § 1 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. (300 + DPH = 363 Kč).
36. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. *per analogiam* ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. března 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

